

Sygnatura akt VI Ka 423/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **5 czerwca 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale Sabiny Konieczny

Prokuratora Prokuratury Rejonowej w T.

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2018 r.

sprawy **F. L.** ur. (...) w B.

syna R. i M.

oskarżonego z art. 207§1 kk, art. 209§1 kk w zw. z art. 209§1a kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 26 stycznia 2018 r. sygnatura akt VI K 931/17

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

Sygn. akt VI Ka 423/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z dnia 26 stycznia 2018 roku sygn. akt VI K 931/17 uznał F. L. za winnego tego, że:

- w okresie od 8 marca 2015 roku do 20 maja 2017 roku w P. poprzez wszczywanie awantur domowych, wyzywanie wulgarnymi słowami ogólnie uznanymi za obraźliwe, poniżanie, ubliżanie, groźby karalne, znęcał się w sposób psychiczny nad konkubinę B. S. tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.207 § 1 kk i za to na mocy art. 207 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- w okresie od 16 października 2013 roku do 16 stycznia 2014 roku w P. uporcezywie uchylał od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy oraz wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 17 stycznia 2011 roku sygn. akt III RC 35/10 obowiązku opieki poprzez niełożenie na utrzymanie małoletnich S. i M. L., przez co naraził pokrzywdzonych na niemożność zaspokojenia

podstawowych potrzeb życiowych tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 209 § 1 kk w związku z art. 4 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu i za to na mocy art. 209 § 1 kk w związku z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności;

- w okresie od 27 sierpnia 2014 roku do 17 czerwca 2015 roku w P. uporczywie uchylał od wykonania ciążącego na nim z mocy ustawy oraz wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 17 stycznia 2011 roku sygn. akt III RC 35/10 obowiązku opieki poprzez nielożenie na utrzymanie małoletnich S. i M. L., przez co naraził pokrzywdzonych na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 209 § 1 kk w związku z art. 4 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu i za to na mocy art. 209 § 1 kk w związku z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

- w okresie od 21 listopada 2016 roku do września 2017 roku w P. uchylał się wykonywania ciążącego z mocy ustawy oraz wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 17 stycznia 2011 roku sygn. akt III RC 35/10 obowiązku lożenia na utrzymanie małoletnich S. i M. L. to jest alimentów w wysokości 400 zł miesięcznie na każdego z nich gdzie łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, a swoim działaniem naraził w/w pokrzywdzonych na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 209 § 1a kk w związku z art. 209 § 1 kk i za to na mocy art. 209 § 1 a kk wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

- na mocy art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk Sąd połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W osobistej apelacji oskarżony podniósł, że w sprawie zeznawały koleżanki pokrzywdzonej, które go nie znają, a pokrzywdzona zabraniała mu widywać się z dziećmi i to było przyczyną awantur. Na rozprawie odwoławczej oskarżony wniósł o zawieszenie wykonania kary.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym dla prawidłowego rozpoznania zakresu oskarżenia, zgodnie z inicjatywą stron, w istocie oskarżony zachował w tej mierze bierność.

Zgromadzone dowody poddane zostały ocenie zgodnej z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Sama okoliczność, iż przesłuchane zostały osoby znane pokrzywdzonej nie umniejsza wartości dowodowej ich relacji procesowych. Zresztą oskarżony prócz stwierdzenia takiej okoliczności nie wskazał, dlaczego osoby te miałyby zeznawać nieprawdę. Nie sposób też zgodzić się z twierdzeniem, że świadkowie nie znali oskarżonego, bowiem przeczą temu relacje nie tylko pokrzywdzonej, ale sama okoliczność, że są część świadków, to osoby bywające w miejscu zamieszkania konkubiny oskarżonego i ich dzieci, a osobiście spostrzegały zachowania oskarżonego. Wreszcie pokrzywdzona potwierdziła, że nie chciała, aby oskarżony odwiedzał synów, gdy jest nietrzeźwy, co nie budzi żadnych zastrzeżeń, albowiem w takim stanie nie mógł prawidłowo realizować ani pieczy rodzicielskiej, ani też nie był właściwym wzorcem dla chłopców, a w istocie to, że nie widywali ojca w stanie upojenia alkoholowego umożliwiało im pozytywne z nim kontakty, gdy był trzeźwy.

Oskarżony w ogóle nie odniósł się w apelacji do kwestii alimentacji synów, a tu zgodzić się trzeba z Sądem meriti, że oskarżony wiedzie stosunkowo wygodny tryb życia, nie widząc potrzeby podjęcia

stałego zatrudnienia, ani takiego, które pozwoli należycie zabezpieczyć finansowo rodzinę, a incydentalne przekazywanie konkubinie groszowych kwot i to w zasadzie na swoje utrzymanie, nie może być uznane za sytuację, w której wykazano, że oskarżony nie może alimentować dzieci z przyczyn obiektywnych. Oskarżony jest zdrowym mężczyzną w wieku produkcyjnym, na rynku pracy nie występuje też obecnie sytuacja, w której nawet osoba bez wysokich kwalifikacji zawodowych nie mogłaby uzyskać zatrudnienia. oskarżony z zawodu jest malarzem, a przecież właśnie szeroko rozumiana branża remontowo- budowlana wręcz wykazuje niedostatek rąk do pracy. Równocześnie stwierdzić trzeba, że bez wsparcia państwa konkubina oskarżonego nie byłaby w stanie utrzymać synów, ani zabezpieczyć im podstawowych potrzeb życiowych. Żadnego znaczenia nie mają też, gdy chodzi o utrzymanie dzieci, przekazywane im bezpośrednio drobne kwoty pieniężne, rzędu 10 zł, gdy już sama wyprawka szkolna opiewa na kilkaset złotych.

Podsumowując, Sąd odwoławczy zaakceptował w pełni ocenę dowodów, ustalenia które na jej podstawie poczynił Sąd I instancji oraz prawną ocenę zachowań oskarżonego, który dopuścił się czterech przestępstw.

W rozstrzygnięciu o karach jednostkowych, jak i karze łącznej nie sposób doszukać się surowości, a tym bardziej rażąco niewspółmiernej surowości, gdy zważy się na wielość zachowań, społeczną szkodliwość i stopień winy każdego z nich, a także przez pryzmat uprzedniej wielokrotnej karalności, również za przestępstwa podobne oraz negatywną prognozę społeczno-kryminologiczną. Dotychczasowym życiem oskarżony nie dał podstaw do przewidywania, że nie popełni przestępstwa, przeciwnie pomimo orzekanych uprzednio kar wolnościowych i dawanej mu szansy nie uszanował jej doprowadzając do odbywania ich w formie zastępczych kar pozbawienia wolności. Dlatego koniecznym było orzeczenie kary najsurowszego rodzaju, aby taka wzbudziła w oskarżonym należyłą refleksję na przyszłość.

Odnosząc się do wniosku oskarżonego o warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności, podkreślić trzeba, że w obecnym stanie prawnym jest to niemożliwe, albowiem zgodnie z art. 69 § 1 kk Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Oskarżony był już karany na kary pozbawienia wolności w sprawach II K 944/02 i VI K 415/11, a zatem nie można wobec niego zastosować warunkowego zawieszenia wykonania tej kary.

Sąd Okręgowy utrzymał zatem zaskarżony wyrok w mocy, o kosztach orzeczono zgodnie z art. 636 § 1 kpk, a zatem obciążają one oskarżonego, którego apelacja nie została uwzględniona.